

rast möjligt framlägga de lagförslag, hvartill utredningen kan gifva anledning.

Stockholm den 25 januari 1906.

P. Hörnstén.

I motionens syfte instämma:

<i>Curt Wallis.</i>	<i>Robert Johansson.</i>	<i>E. A. Nilson.</i>
<i>E. A. Leksell.</i>	<i>Aug. Larsson.</i>	<i>Karl Hultkrantz.</i>
<i>Gottfr. Thavenius.</i>	<i>A. J. Hagström.</i>	<i>Adolf Janson.</i>
<i>G. Lindgren</i> i Islingby.	<i>Axel Lundblad.</i>	<i>Ol. Olsson</i> i See.
<i>C. J. Hammarström.</i>	<i>Halvar Eriksson.</i>	

N:o 61.

Af herr **P. Hörnstén**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående ersättning för betande hemdjur, som skadas genom järnvägsdrift.

Med hänvisande till min motion, n:o 80, vid 1905 års riksdag och de vid densammas behandling i Andra Kammaren framhållna synpunkter, dristar jag ånyo frambära krafvet på klarare ansvarsbestämmelser i fråga om betande hemdjur, som skadats eller dödats genom järnvägsdrift.

I sitt försvar för lagutskottets afstyrkande utlåtande ställde sig dess vice ordförande dock ganska välvillig till tanken på bättre stängselanordningar utefter järnvägslinierna, men ville däremot icke vara med om att öka järnvägarnas ersättningsskyldighet och delade för öfrigt utskottets mening, att frågan i sin helhet icke borde till någon Riksdagens åtgärd föranleda, under förmenande, att, då nu frågan blifvit väckt, järnvägs-

styrelserna likväl skulle taga densamma i vederbörligt beaktande för framtiden.

Som erfarenheten emellertid visar, att järnvägsstyrelserna — den kungliga icke minst — väl behöfva Riksdagens påtryckning för att ändra gamla eller fatta nya bestämmelser, så torde det ock åligga Riksdagen att till den hemdjurs- och betesrättsägande allmänhetens bästa taga frågan ånyo under allvarligt bepröfvande.

Med de högst olika förhållanden, som på skilda orter råda i afseende på behovet af skyddsanordningar emot betande hemdjurs inkommande på järnvägsområde, torde ett järnvägsstängsels beskaffenhet icke gärna böra genom en generell lag bestämmas, då ett sådant »laggildt stängsel» möjligen å vissa orter ändå icke utestängde *alla slag* af betande hemdjur, samt därtill ännu mera skulle försvåra ersättningsanspråkens framställande genom att hänvisning till stängslets *laglighet* kunde göras utan hänsyn till detsammas efter ortens behof afpassade *effektivitet*. Blir däremot *bestämd och ofrvislig ersättningsplikt* järnvägsägare ålagd, där icke djurägares egen *uppenbarliga* försummelse kan bevisas vara orsak till skadan, så få sedan järnvägsstyrelserna själfva ordna stängslets effektivitet efter hvarje orts särskilda förhållanden för att sålunda söka undvika risken af skadestånds utbetalande.

Att så långt möjligt är söka åstadkomma enhetlighet i lagbestämmelser bör ju vara lagstiftningens syftemål. Och sedan Riksdagen 1904 klart bestämt i skadeståndsfrågan härvidlag för lapparnas vidkommande, grundad på deras »uråldriga betesrätt», så synes rättvisan bjuda, att samma rätt af liknande skäl bör bestämmas äfven för landets öfriga betesrättsägande befolkning.

På grund häraf vågar jag föreslå,

att Riksdagen ville besluta att i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes utarbete och för Riksdagen framlägga lagförslag om skadestånd för af järnvägsdrift skadade eller dödade betande hemdjur.

Stockholm den 25 januari 1906.

P. Hörnstén.